Lieve mensen, vrede en alle goeds wens ik u toe.

Het is hier nu enige dagen koel geweest. Ik gebruikte deze periode om de rondzendbrief te schrijven. Ook hier wordt het warmer: vandaag 36 graden, maar het voelt aan als 39. Ook hier zien we de effecten van het veranderende klimaat.
En dan zitten we hier nu in de lente.
Ik gebruikte de koelte om deze brief te schrijven. Koelte is een begrip, zo kun je koelte en koude ook omschrijven als gevoelsleven in het gezins- en familieleven.
Als ik contact heb met mijn zus en broers, spreken zij vol liefde en warmte geregeld over hun kinderen en kleinkinderen. Ze zijn betrokken bij hun (klein)kinderen, leven mee in goede en mindere tijden.
Maar hier…… kom je steeds meer gezinnen met schrijnende situaties tegen. In zeer vele families is er geen warm gezinsleven of kunnen gezinnen niet meer rondkomen. Het is overleven voor veel gezinnen, naast de individualisering die ook steeds meer toeneemt.

Zo is er een alleenstaande moeder die haar dochters voor onze poort afzette met een met potlood geschreven briefje: “ik kom de kinderen ophalen, als ik voldoende geld heb”. Ze had de kinderen op het hart gedrukt om niet te zeggen waar ze woonden en niets over de situatie thuis te zeggen. Na zeer veel praten kwamen we er achter waar moeder woonde. Ze had thuis nog 3 kinderen, een zoon met een waterhoofd en nog twee dochters. Bij het huisbezoek geeft moeder aan dat we nog een dochter moeten meenemen. We komen er niet achter wat hier speelt, heeft ze financiële problemen? Ook de kinderen zwijgen. We besluiten om het derde zusje ook bij ons te laten wonen om meer tijd te krijgen en zo te kunnen kijken wat er aan de hand is. Opvallend is dat de moeder haar kinderen niet bezoekt, niet opbelt. We krijgen geen contact met de moeder wat we ook proberen. De kinderen blijven zwijgen over de thuissituatie. Het lijkt wel of de kinderen accepteren dat ze bij ons moeten wonen. Na maanden komt oma bij ons met de vierde dochter. Moeder heeft tegen oma gezegd dat zij voor deze vierde dochter moet zorgen. Oma kan dit niet en brengt de vierde dochter dus bij ons. Vier zussen samen. Maar wat is er nu aan de hand?? Uiteindelijk krijgen we oma zover dat ze gaat praten. Haar dochter heeft een nieuwe echtgenoot en hij wil alleen betalen voor het kind met het waterhoofd en een ander kind uit een ander huwelijk, want dat zijn kinderen van hem. De vier zussen wil hij niet verzorgen, dus zij moeten uit huis. De moeder wil deze kinderen niet meer in huis. Verdrietig. Het enige wat we kunnen is om deze zussen een veilig huis bij ons te bieden en in gesprek te blijven met de moeder. Hopelijk dat tijd de wonden heelt en dat ze ooit weer samen kunnen komen.

Enige weken geleden kwamen er twee kinderen van 5 en 8 jaar bij ons wonen. Ze woonden in een dorp in een huis van planken, geen stromend water en elektriciteit. Vader gebruikt zijn inkomen voor alcohol. Moeder was weinig thuis. De kinderen waren gedwongen om te bedelen in het dorp om aan eten te komen. Als de ouders hen zagen bedelen, dan werden ze geslagen. Bedelen mocht niet, want dan zag het dorp hoe het daar in huis aan toe ging. Iemand van het dorp heeft toen dit officieel gemeld en daarom konden de kinderen bij ons komen wonen.
De overheid grijpt hier pas in als iemand een klacht indient bijv. de buren of een onderwijzer of onderwijzeres.

Een steeds groter wordend probleem is hier het familie/gezinsleven. Er is geen toezicht wanneer het probleemgezinnen betreft. Het lijkt erop dat vaders of moeders gemakkelijk hun gezin verlaten (achterlaten) en dan een nieuw leven beginnen. Ook is er veel, zeer veel seksueel misbruik in arme gezinnen.
In ons huis wonen nu 25 kinderen,7 jongens en 18 meisjes. Van de 18 meisjes zijn
4 meisjes slachtoffer van seksueel geweld. Daders worden vaak niet veroordeeld omdat veel rechters en openbare aanklagers gevoelig zijn om zich te laten omkopen.
Ik zeg niet dat alle rechters en openbare aanklagers corrupt zijn, maar helaas wel velen.

Ook politiek hebben we harde dagen achter de rug. Tien dagen lag hier het openbare leven weer plat. Geen openbaar vervoer, markten en winkels dicht, straten geblokkeerd. De regering wilde namelijk een wet invoeren, die het land op weg moet zetten naar een streng communistisch bewind. Eigendomsrecht, recht op openbare verzamelingen, recht om per decreet te regeren. De weerstand was hier in Santa Cruz de la Sierra het sterkst, want hier is het economische hart van Bolivia. Bolivia blijft een instabiel politiek land, ik vraag me af of dit ooit beter gaat worden.

Op dit moment is alles weer normaal, maar het gevaar bestaat dat de leiders van deze staking vervolgd gaan worden en zonder proces vastgezet worden in de overvolle gevangenissen.

We zitten hier nu op het einde van het schooljaar. Ruim een jaar zijn de kinderen niet naar school geweest door de pandemie t.g.v het corona virus. Leerlingen hebben bijna geen les gehad omdat leerkrachten niet wisten hoe men digitaal de lessen moest verzorgen. Soms stuurden de leerkrachten de kinderen die bij ons wonen alleen een bericht ,van lees pagina 10-11-12 en niet meer. Als medewerkers van het huis hebben we geprobeerd deze lessen te geven, maar wij zijn geen leerkrachten.
De vaccinatie loopt hier, men is bezig om nu de mensen de tweede prikken (Spoetnik V uit Rusland) te geven. Ik heb zelf ook al twee vaccins gehad voor het coronavirus. De booster (plan is om dit te geven met AstraZeneca, die men in Europa niet wil hebben ivm de bijwerkingen) kan ik nu niet krijgen, omdat hier geen AstraZeneca op dit moment is. Ook hier nemen de gevallen toe, maar veel minder dan bij jullie in Europa. Het blijven spannende tijden, maar we blijven goed voor onszelf zorgen.

Ik ga de weekenden nog steeds naar twee tehuizen buiten de stad. Maria de los Angeles, waar gezonde- en lichamelijk gehandicapten samen leven en naar Hogar de Dios, waar kinderen met een verstandelijke beperking leven. Dat weten mijn trouwe lezers. De bisschop van Santa Cruz heeft aangegeven dat hij graag samen met mij de mis wil vieren met deze kinderen. Hij wil zelf graag zien hoe je contact maakt met deze specifieke groep kinderen en ook om te ervaren dat deze kinderen jou ook wat kunnen leren.

Namens u wil ik graag Hogar de Dios ondersteunen met twee wasmachines en twee droogtrommels. Veel kinderen van Hogar de Dios zijn incontinent. Ze dragen allemaal katoenen luiers.

Tot slot nog iets over mijzelf. Het gaat goed met me, ik slik trouw de medicatie voor mijn hart en ik heb vernevelaars voor mijn vervuilde longen. Dat laatste is mijn eigen schuld. Zoals mogelijk een aantal van u weet, rookte ik jaren geleden veel.
Na mijn twee Covid vaccinaties (met Spoetnik vaccin) heb ik deze week de booster vaccinatie mogen ontvangen van AstraZeneca. Bolvia heeft veel vaccins eind november gekregen die al eind december verlopen. Doordat veel landen geen AstraZeneca meer willen, krijgen wij deze (ook al verloopt de houdbaarheidsdatum bijna) een gelukje zal ik maar zeggen. Ik hoop voor, diegene die dat ook willen, dat u ook snel aan de beurt bent. Blijf vooral gezond.

Ondanks alle misère hier ben ik gelukkig, ik ben dankbaar dat ik dit werk mag doen. Aan met pensioen gaan op mijn 72e heb ik nog geen behoefte. Dank aan u allen dat ik een meerwaarde mag zijn voor kinderen en jongeren in nood. Dat ik namens u de kinderen en de jeugd veiligheid, scholing en een toekomst mag bieden. Daar ben ik ook de goede god dankbaar voor.

Tot slot wens ik u een zalig en gezegend kerstfeest toe. Ik wens u alle goeds voor het nieuwe jaar toe maar vooral een gezond 2022.

Hartelijke groeten, Henk.

Wilt u het werk van Henk financieel steunen. Het rekeningnummer daarvoor is:
NL33 ABNA 0414 5000 75 t.n.v. St. ontwikkelingswerk Pater H. Erdhuizen te ’s-Heerenberg.